ANY LIV.—BATALLADA 2830 BARCELONA 15 DE SETEMBRE DE 1923

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50.

L'hora del silenci

Aquesta és l'hora més trista per a nosaltres perquè és l'hora del silenci. I a nosaltres ens agradava tant parlar! La paraula, que fa a l'home el ser més noble de la creació, era la nostra vida. Però la prèvia censura des de avui segella els nostres llavis, els nostres llavis que sempre han predicat la veritat, la bondat, el més pur afany de redempció!

L'exèrcit ha ocupat el Poder. Malgrat les paraules de don Quixot en el seu discurs als cabrers, les armes i les lletres, malauradament, mai han sigut molt amigues. Així, doncs, estimats amics que ens llegiu, ja ens perdonareu que d'avui en avant no us parlem de les coses de casa. No podríem fer-ho. Ens haurem d'acontentar parlant-vos del Japó, dels japonesos i de les seves cues, si és que encara els en queden; d'Itàlia, d'En Mussolini, que és l'home que mai ha rigut—i tan bó, tan sà que és el riure! del feixisme que ja va de baixa; d'Alemanya, dels alemanys i de la propera entrada de l'ex Kronsprinz; de Grècia, de Turquia, de l'Indostà, de la Polinèsia, de la república de Libèria.

No parlarem ni d'En Cambó, perqué ni d'En Cambó podem parlar. No en parlarem per ara. Després, quan poguem - si és que podem algun dia i l'opinió encara no l'ha jutjat—direm les últimes feines d'aquest català que ha fet més mal a Catalunya que una pedregada, d'aquest català empeltat de jueu.

Per greus circumstàncies atravessa avui la nostra terra. No som nosaltres qui per a remeiar-les, malgrat el nostre bon desig.

La premsa tan sols, en molt rares ocasions ha tingut certa eficàcia.

De totes maneres, consti que no ens queixem. La queixa és própia dels dèbils, dels malalts. Senzillament ens justifiquem davant de vosaltres, amics que ens llegiu.

La divina providència

—...i beneiu, estimades germanes en el Senyor, la divina providència, queens ha fet nàixer en el millor dels móns.

Els conflictes de la pau

Apartem-nos avui de la eterna preocupació africana, i apartem-nos, també, de l'immediat episodi de l'onze de setembre, que trobarà altres comentadors en la nostra fulla. Són coses ingrates... I si la setmana passada parlavem de la palpitació de guerra que la Itàlia posà a Europa, amb el seu incident amb Grècia, perquè no continuar avui el comentari?

El comentari que, clos l'incident bèl·lic, ha d'anar a cercar l'exemplaritat qui d'ell se treu, i que no és altre que l'impotència de la Societat de les Nacions.

—No vui la seva ingerència—digué En Mussoliui.

Les nacions, menyspreuant la seva societat, capitularen, transmetent l'arbitratge a la Conferència d'Ambaixadors, que's decanta a favor de Itàlia. Lo que ha resultat evident és que per a posseir eficàcia hauria de comptar la Societat de Nacions, amb un poder executiu. I d'on treure els milions de soldats necessaris per a reduir a un poble que la rebutja i que vol llençar-se a la guerra injusta? On la seva marina? On les seves finances? Sense aquest poder, la Societat de Nacions té el mateix valor que un Congrés teològic. Podrà dialogar sobre doctrines internacionals, establir projectes, cercar solucions, però mai imposar les seves sentències en els conflictes internacionals. Serà un cos consultiu, no una força. Per això, coneixent la seva feblesa, ha pogut rebutjar En Mussolini la seva intervenció.

El nacionalisme ha triomfat damunt l'internacionalisme burgès. Bé formava part Itàlia de la S. de N., bé havia soscrit el pacte, i arribada l'hora de la pròpia prova s'ha negat a acatar-la com a tribunal decissiu, tement la influència anglesa dins dels associats. Resta, doncs, ferma la posició de les nacions senyores d'elles mateixes, sense cap solidaritat humana, quan se tracta del seu egoisme. Els ideals Estats Units del món, per a la pau, han estat vençuts per un gest imperialista.

França és al Ruhr, amb tota raó. Si la Societat de Nacions demanés una intervenció per a aconseguir un arranjament, França no l'acceptaria, perquè creu que és un plet a resoldre entre els pledejants, perquè no's tracta d'una guerra ni d'una agressió, sinó del compliment d'un tractat solemne que prevèia les actuals sancions. Així, la Societat de Nacions fa fallida en un cas de guerra i en un cas de plet internacional. No pot influir en lo jurídic, ni pot impedir ni canalitzar les agressions militars.

L'obra d'En Wilson era feble, i En Mussolini ha acabat de ferir-la de mort. Perquè, quin poble acatarà les seves veus, si se sent fort, després de lo de Itàlia? Qui, veient que en darrera instància sempre triomfa lo que és fort, abatrà la seva fortalesa per amor a la Societat de Nacions? L'internacionalisme burgès no té ni una ínfima eficàcia, però lo lamentable és que l'internacionalisme obrer encara està embrionari.

PARADOX

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

La veritable riquesa

L'afirmació de que la baratura de la vida era un signe de pobresa, ha sigut durant molt de temps un axioma que ningú s'atrevia contradir. Les altes terres de Lleida, les illes Balears i altres indrets de Catalunya que contaven per xavos, imposaven llàstima a la gent que no hi havien estat mai. En canvi, la gent, parlant de unes Amériques que no coneixien, s'omplien la boca de *pesos* i consideraven allò com una Xauxa.

Però la realitat no anava ben d'acord amb la opiniò general. Hom agafava un pessic de pessetes i anava a donar un tomb per les terres *pobres*. Dinava, i per sis rals li donaven arròs amb pollastre i una perdiu sencera a la vinagreta. Sopava i per una pessetota menjava un plat de bona sopa d'ou, verdura amb un parell de costelles i una truita. La fruita anava a dojo, el pa era saborós i el vi era fill llegítim dels cèps.

Si el tomb l'anava a donar per un país *ric*, encara que dugués la cartera ben farcida de billets de banc no li abastava pa ni pasta. Entrava a un hotel i després d'haver olorat quatre salses li portaven una factura en la que hi havia un espadat de números que feia fredat i sota la rat-lleta un *total* que li deixava la cartera buida.

Nosaltres creiem que'l país més ric no és aquell a on tothom *pot* menjar bé, vestir decent i viure sense mals de cap.

L'afirmació de que la vida cara és un signe de riquesa ha rebut un definitiu desmentiment amb l'exemple d'Alemanya. Allà tothom és milionari però ningú menja. El dollar s'ha cotitzat darrerament al canvi de vint-i-cinc milions de marcs. Això vol dir que un modest llonguet dels que valen deu cèntims de la nostra pesseta costa a Berlín trescents mil marcs.

Un alemany carregat de milions s'alimenta d'escaiola i ha d'anar estripallat. Un ibicent amb una dobla de quatre a un recó de calaixera va fart com un tinté i té un trajo nou per mudar-se. Ha quedat, doncs, desfeta la llegenda de que la vida barata era un signe de pobresa. El país més ric és aquell on tothom pot viure folgadament.

JEPH DE JESPUS

Gesta heróica

Qui ho diu que no en tenim de policia
Plena de decissió i de valentia,
Ni agents de Vigilància
Que recorden els temps de la Jamància
Per les seves topades
Amb les colles irades
D'aquells barcelonins, gent bel·licosa,
Que quan alguna cosa els feia nosa?
Tot seguit l'embestien,
Fins que la veien caure o ells morien?
Si que en tenim, ah, si, tornem enrera
Aquella afirmació tan barroera,
Car, resta aclaparada
Per la nova jornada
Prou famosa,
En nostra història pàtria gloriosa.
La multitud creixia
Per places i carrers, tot s'en omplia;
El brau jovent cantava
I la gent, enardida, el chorejava,
Al peu del monument d'En Casanova,
La Comissió, feta de gent de prova,
Per rebre les corones oportuna,
Anava col·locant-les d'una a una,
Amb una rectitut benedictina;
I altres presents també, com brots d'alsina,
I rams de llor i roure
Que el vent acaronant-los feia moure,
Alçant una tempesta eixordadora
D'aplaudiments i vísques, tot alhora,
Que allà al lluny s'extenia,
I crec, fins a Madrid, repercutia
Com més gran era el goig de la gentada,
Quan feta una riuada
Anava desfilant, alegroia,
Brillant-hi als ulls la joia,
Un crit esgarrifós esqueixà els aires,
Escampant la paüra als quatre caires.
—Ja són aquí Ja són aquí—cridava.
Eren els nets d'Atila?
Prou ho semblaven per la seva fila,
Eren *beniurriaguels*. Molts s'ho pensaven
Al veure com bregaven.
Després, restaren escampats per terra
Com a trofeus de guerra
D'aquella gran batalla
Ombrel·les i bastons, barrets de palla,
Sabatetes de noia i de criatura,
Mocadors fins, un pot de confitura,
Sis paquets de galetes
I dues dotzenotes de pessetes.
Els ferits foren molts; una trentena
De mosses i xicots de tota mena,
Tots ells catalanistes.
D'aquells que encar no consten a les llistes
De la gent perillosa;
Això és una victoria sorollosa!
Oh! oh! la heròica gesta,
Que honora la gran festa
D'aquesta data benvinguda
Sia, ja que ella ens dóna quart i ajuda,
I ens fa cridar amb una força nova,
—Visca el nostre Rafel de Casanova!

FLOR

Solidarismes econòmics i morals

S'ha dit sovint que els fets polítics i socials prenen suara, després de la gran guerra, un curs sinuós i a cada moment insospitat. Això és un cas d'observació empírica i un fenòmen de psicologia o de *meteorologia històrica*.

El panorama moral d'Europa ha canviat en deu anys, de la mateixa manera que si un terratrèmol anímic l'hagués trasbalsat fins a l'arrel mateixa del seu ésser. A l'endemà d'un accident sísmic, la terra sotraquejada es modifica sensiblement en superfície i estructura, en les coses i en l'expressió d'aquestes coses.

Així l'ànima d'Europa, així mateix àdhuc l'esperit individual de l'europeu de nostre temps.

I estem tan canviats tots, l'ambient material i el psíquic, que no podem explicar-nos com s'és produït tot això i fins a quin punt i de quina manera podran canviar les normes guiadores dels fets i dels sentiments col·lectius.

Si d'altra manera fos, seria aquesta la primera vegada que el món posseiria un *sentit* comú d'actualitat enfront d'un fet general i trascendent.

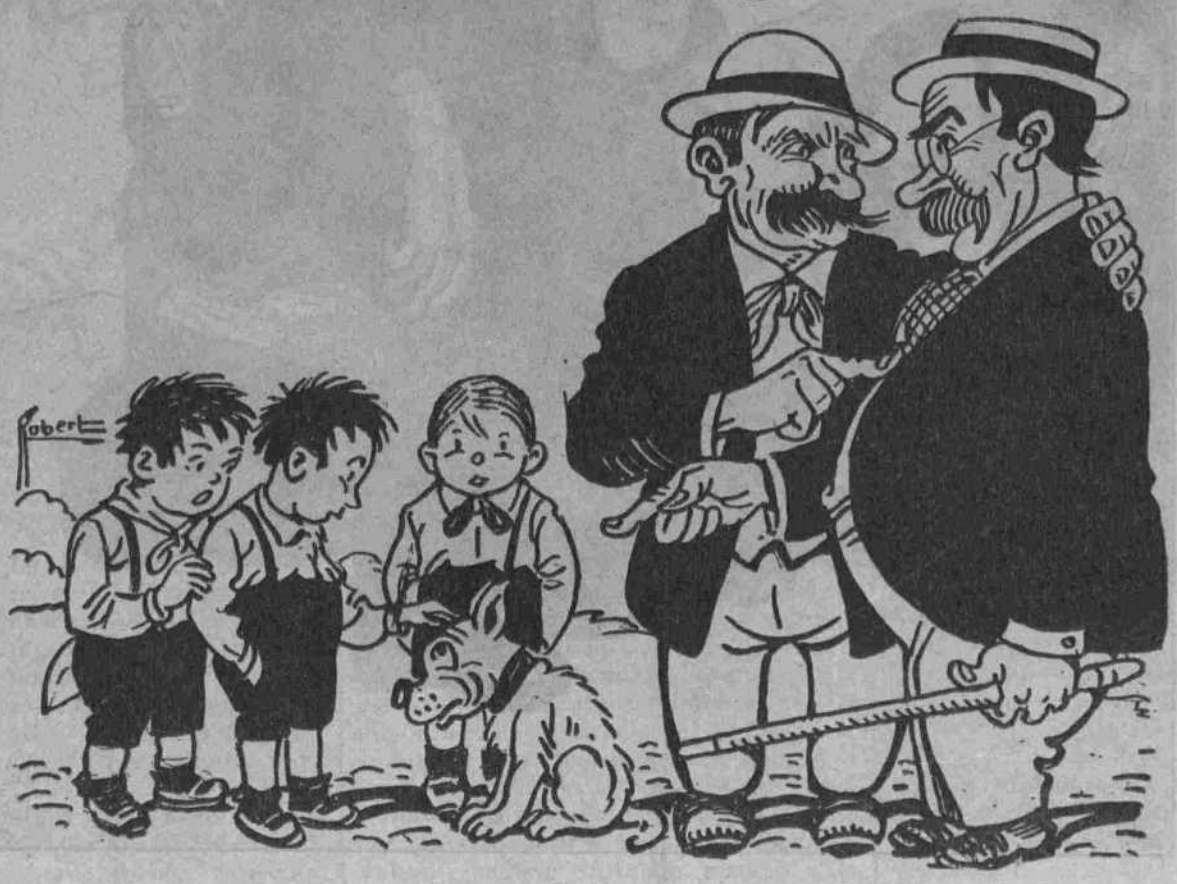
Les convulsions revolucionàries que estroncaren la dinastia francesa, s'estabilitzaren través dos imperis i una desfeta nacional. L'afirmació republicana de França va suscitar l'hostilitat armada de mig Europa.

L'aspiració a la llibertat política que florí aleshores en un crit estentori de irredentisme humanitari, fou recullit en lleis serenes i normes protocolàries.

Paral·lelament a la influència d'aquest romanticisme barricader de França, tots els pobles e'Europa sentiren les extremituts de la nova estructura econòmica que tant contribuiren a provocar els legionaris napoleònics.

L'epopeia del primer imperi francès tingué tan fondes ressonàncies econòmiques, que feu possible sentar els fonaments de tota l'economia metoditzada del segle XIX amb Adam Smith al capdavant.

La tristesa més gran

—I aquest gos que té, que està tant trist?
—Es pacifista!

La consciència dels pobles, dispersa abans, es concentrà i en unir-se les energies combatives i les capacitats mercantils i financieres, va crear-se una corrent de solidaritat, que no va cristal·litzar exactament encara en una compenetració tan estreta, com la que s'inicià al bell començ de la nostra centúria.

Perquè el que va evolucionar llavors, fou *únicament* la concepció *política* i el sentit de *dret natural*.

Això es veuria ben clar si fessim un balanç de l'ideari polític-social del segle XIX. L'actiu fora en suma total: Naixença del lliberalisme en els dos ordres polític i econòmic.

***

Ara bé, quina fesomia tindrà el món en el segle XX?

La que sia vindrà influïda pels factors categòrics que dominen com una elaboració ideològica d'anteriors afirmacions històriques.

Res hi fa que la consciència actual del món estigui agitada per extremismes antagònics.

Les forces espirituals que actuen a Europa, estan sotmeses a un procés d'equilibri que s'anirà resolvent amb caràcter progressiu fins a cristal·litzar en noves formes econòmiques i socials.

Era impossible que a l'endemà de la guerra tothom es sentís socialista. Però tan impossible com això és que els pobles de constitució noucentista sentin il·lusions d'imperialisme. Però en canvi era natural que els pobles sentissin créixer l'odi vers les oligarquies conqueridores i que aquestes o els seus rebrots apel·lin a tots els mitjans per a mantenir la peregrina estructura social que les soporta.

***

L'història no és una repetició com s'ha dit tantes vegades per tòpic, sinó una successió articulada.

Precisament això esplica que quan un fet determinat persisteix travers diferents periodes, aquest fet pot elevar-se al concepte de categoria històrica.

Un «fet» que reuneix aquesta característica és «el fet econòmic». Les repercusions econòmiques de la guerra econòmica en són una prova més.

I si l'economia del dinové segle fou lliberal i individualista, què serà la del XX? Col·lectivista?

Ningú gosarà negar que Adam Smith, i Ricardo i Stuart Mill i àdhuc Rousseau han envellit molt en poc al temps.

La revolució francesa consagrà els drets *individuals*, la gran guerra ha consagrat els drets de les col·lectivitats, però no a la faisó cancilleresca sinó en la consciència de cada home.

L'individu ha perdut el centre d'atracció que li otorgà el lliberalisme; la concepció de les coses s'ha fet més objectiva i ara comencem a entendre el valor de les entitats col·lectives i de les llurs funcions orgàniques i transcedents en la societat contemporània.

Això és lo que no vol sapiguer tothom, però és el que sentim tots.

S'ha modificat molt l'*atmósjera moral*. I les consciències que no vulguin, hauran d'evolucionar o anihilar-se.

GLICINI

ESPURNEIG

Un sacerdot digué a un tavernari:
«Ni tu saps el que dius, ni jo sé que vols dir»
i l'ubriac li prengué el breviari
i digué: «Tants a tants; tots parlem en llatí».

—

Eren tres. Un mosqueter brandant l'espasa
dèia: «La força és llei, cada cor un encert».
No gaire més enllà bramava un ase
i passava una estrella d'un «Gran Café Concert».

—

Llucifer: ets al cel o a l'infern
o bé ets a tots dos llocs? L'irritació
del Pare omnipotent et llençà al foc etern
i en canvi, cel amunt, ets constel·lació.

—

Un grà de moresc brunyit d'or vell
i un roser per la fadrina;
prepara el teu cap, masell
car la rosa duu una espina
que fereig més que el coltell.

—

Sant Just. El nom és bell.
Jo el faria adorar al mig de la plaça
Crec que podrien pendre exemple d'ell
tants i tants sants que me'n fan un grà massa.

SALPER

MANRESA

Fa uns quants dies que en tertúlies i reunions xinesques, no's parla d'altra cosa que de la desfeta que hà rebut un presumit rectoret d'una església que no té parròquia, però que està situada al mig de nostra ciutat, essent el lloc de reunió de la bona societat clerical. Endeutat fins el coll, s'ha vist obligat a deixar el càrrec, 'perquè de lo contrari algun dia els acreedors, en processó, li haurien desembarassat la barraca, emportant-se-li tots els trastos del ram de la cera.

Ja era hora de que toqués la tanda als del manteu, ja que tant els comerciants com els industrials en veient una sotana li haurien entregat fins la caixa, i aquesta lliçoneta segurament els farà obrir una mica els ulls i els demostrarà que dintre del sindicat cerós també n'hi ha que quan han fet el paquet deixen els mals de cap pels altres.

Precisament el «pater» de referència quan va heredar aquest lloc, el seu antecessor va deixar mil naps per a pagar tots els deutes, i el bon senyor ho va fer tan bé que tots els que tenien de cobrar els va fer la senefa; i aquí hi està clavat aquell adagi que diu: «a cada puerco...» —*Monaguillo*.

MASQUEFA

En aquest poblet tingué lloc la festa major, que va celebrar-se amb més o menys brillantor i amb tota mena de diversions; com tampoc hi podia mancar la nota filantròpica. Es llençà l'idea d'organitzar una Tòmbola, que sota els auspicis del rector d'aquest poblet mossèn Jaume Guixà, és feu mestre i senyor. Ell i unes quantes amiguetes devotes i conxorxes de dit clergue presidiren aquella *timba*, en la que no hi mancà gent de bona voluntat i cor noble, creient que així responien al pregó del *bon* rector fent una obra santa, com ho és el pensar en tal diada amb els despullats de la fortuna.

Molt gran fou el desengany quan la gent, i particularment els donants, observaren que tots els millors objectes exposats els anaven adquirint amb tota mena d'irregularitat les amiguetes del rector arribant a l'extrem d'amagar-se els números a les butxaques. Hi hagué foraster que adquirí una munió de lots per vàlua de més de 25 pessetes i sempre, com era natural, la sort li fou adversa.

Fins cap al tard, quan l'aldarull i la gatzara s'escampà arreu, no es donaren compte que havien sigut enganyats. Llavors pogueren observar com el mateix senyor rector, en carn i ossos i sotana, ell mateix en persona, s'emportava dessota els ropatges sagrats uns quan objectes d'art que havien sigut donats amb la magnànima intenció de fer una bona i santa obra, quin producte havia de servir per aixugar alguna llàgrima.

Qui ha de donar llum, dona fum.—*Oliveres*

CONTES RECONSAGRATS

Mediocritat

Quan varen comunicar-li la malaltia de la seva germana, donà a compendre el seu sentir amb un arronçament d'espatlles.

Tenia una immensitat de terres i la seva cara eixuta havia adquirit el mateix color. Anava sovint a l'església i per casa resava molt, remugant sempre oracions amb el seu aire de xai mansoi.

Quan varen anar-li a dir que la seva filla gran havia mort del part, murmurà unes paraules confoses de resignació que volien dir: «Es la voluntat de Déu.» I l'acompanyà a que l'enterressin cristianament cinc pams sota terra com havien enterrat a la mare, a la germana, com hi enterrarien a ell.

Però un dia li portaren la nova de que un llamp havia mort la mula que s'havia aixoplugat sota una alzina. Aquella mula que feia anar la sínia, que servia per a llaurar, per a batre, que enganxaven al carro per a portar la verdura i la fruita als mercats, i corregué com un boig a veure-la. En ésser al seu davant plorà com no l'havien vist plorar mai, com plora un pare per un fill que no tornarà. Algú, sabedor de la fe i resignació que havia donat mostres en les desgràcies hagudes a la família, li feu avinent que això també era la voluntat del Totpoderós. Però el de les resignacions divines va respondre entre llàgrimes:

—Es que això representa la meva ruïna!

PERE PERMANYER

Confidències

Ja no hi ha res per dir, però les coses quan són ben dites i amb sinceritat sempre són noves.

—

El triomf perteneix a tots els que saben sacrificar-se.

—

Doscents homes construiren un poble i dos malvats l'enderrocarren.

—

La llibertat deu tenir la seva arquitectura i no els seus monuments.

—

La dolor és la sal de la glòria.

—

Els infants són l'esperança del món perquè saben estimar.

—

El que estima fa, i el que odia desfà.

—

Les trinxeres de la voluntat són més sòlides que les de pedra.

—

De tant en tant s'ha de trontollar la bola del món perquè caiguin les serradures del pudrimener.

MARTÍ I ESCÓ

ARRAN DE TRONA

Són molts els joves que avui dia se senten atrets per la carrera eclesiàstica. Fins jo crec que, si no fossin els llargs anys que'ls toca passar dintre del seminari, la capellanada encara comptaria amb més aprenents.

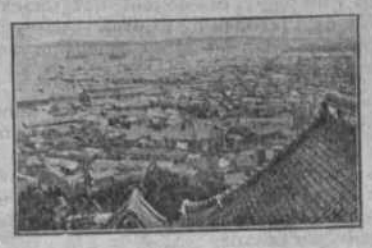
La vocació que suggereix en molts joves el desig de posar-se el manteu no és tant de criticar com sembla. Es un ofici

LA DISTANCIA

Calia esperar una estona per a parlar del Japó, és dir de la catàstrofe allí succeïda. Als primers moments i fent cas dels «partes» telegràfics, hom hauria cregut que l'imperi del sol ixent se'n hauria anat... a on és difícil preveure-ho; però no hi ha dubte que a un lloc molt desagradable.

Han passat uns dies i les noves que arriben

Yokohama

de l'Extrem Orient són més tranquilitzadores. Passen uns dies, i ja tranquilitzem-nos. I en passen uns quants més, no gaires, i fins es sap que l'esquadra que es creia engolida per les ones, no ha tingut tractes amb el terratrèmol. Millor.

Heu's aquí com de sopte la magnitut de la hecatombe minva, sense que deixi d'ésser greu. A Tokio els Bancs han reanusat operacions llurs, els mercats han obert novament Estem segurs que si trobéssim a un nipó, al preguntar-li que ha sigut ens respondria fredament: un altre terratrèmol. Exactament com nosaltres diem: un altre atemptat. Tot és la costum.

LES ILLES JÒNIQUES

Tothom haurà pogut adonar-se que a qui més ha preocupat la ocupació de la illa de Corfú pels italians, ha sigut a Anglaterra. Es compren. Fa seixanta anys que el govern britànic cedí les Illes jòniques a Grècia

Les illes, que han passat pel poder dels reis de Nàpoles, de la republicana Venècia, de França, successivament; que a l'any 1800 gaudí de vida autònoma sots el protectorat de Rússia, esdevingueren novament franceses fins que a l'any 1815, un tractat que es signà a París, convertí a les illes Jòniques en un Estat lliure. Els protegia única i exclusivament Anglaterra que no sapigué cumplir gaire bé la seva missió, car les relacions entre protegits i protectors mai foren del tot amistoses. Aleshores fou quan les cedí a Grècia a canvi de que acceptés el tron hel·lènic el príncep Alfred d'Anglaterra. Mes, el parlament jònic, que no volia perdre les aventatges de l'Estat Lliure, protestà. Anglaterra atengué el seu dret de lliure disposició.

Després de moltes conferències, s'arribà a l'acord de neutralitzar les illes, neutralitat limitada per l'acta de 1864 que diu que les illes de Corfú i de Paxos poden servir com a base militar o naval. Inspirant-se amb el contingut d'aquesta acta, En Mussolini ha ocupat Corfú i si no l'aturen dins de poc no hi haurà illa jònica que no hi oneixi la bandera italiana.

Això no ho diu cap tractat. Però, si les illes Jòniques pertanyeren a Venècia, i si Venècia és Itàlia... No hi ha dubte; raó històrica.

El port de Corfú i la Ciutadela

NOMÉS A ELLS?

Acabarem per creure que els alemanys són la gent més humorística d'aquest món. N estan donant proves. Per ells això de la puja i baixa del marc ha vingut a ésser l'espectacle de moda, l'entreteniment per excel·lència.

La feina de l'alemany al llevar-se, és mirar a quin preu està el dolar. Fa números. Pren el xocolata. Torna a mirar el preu del dolar i torna a fer números. Tot el dia així.

Qualsevol de nosaltres, poc avesats a aquesta mena de trasbalsos, tindrà la candidesa de creure que els ex súbdits de l'ex emperador els h volta el cap i que s'ofeguen entre números i milions postissos. Res d'això. Fixeu-vos en qualsevol alemany. Tots riuen satisfets per sota el nas. El món està empastifat de marcs i resulta que dintre de poc aquesta moneda només serà bona per a guardar a un museu com a mostra i penyora de l'avarícia d'alguns homes que es creien agafar el cel amb les dents

A COM ESTÁ EL DOLAR?

Tal és, a l'hora actual, l'única preocupació dels boches *en tots els ordres socials.*

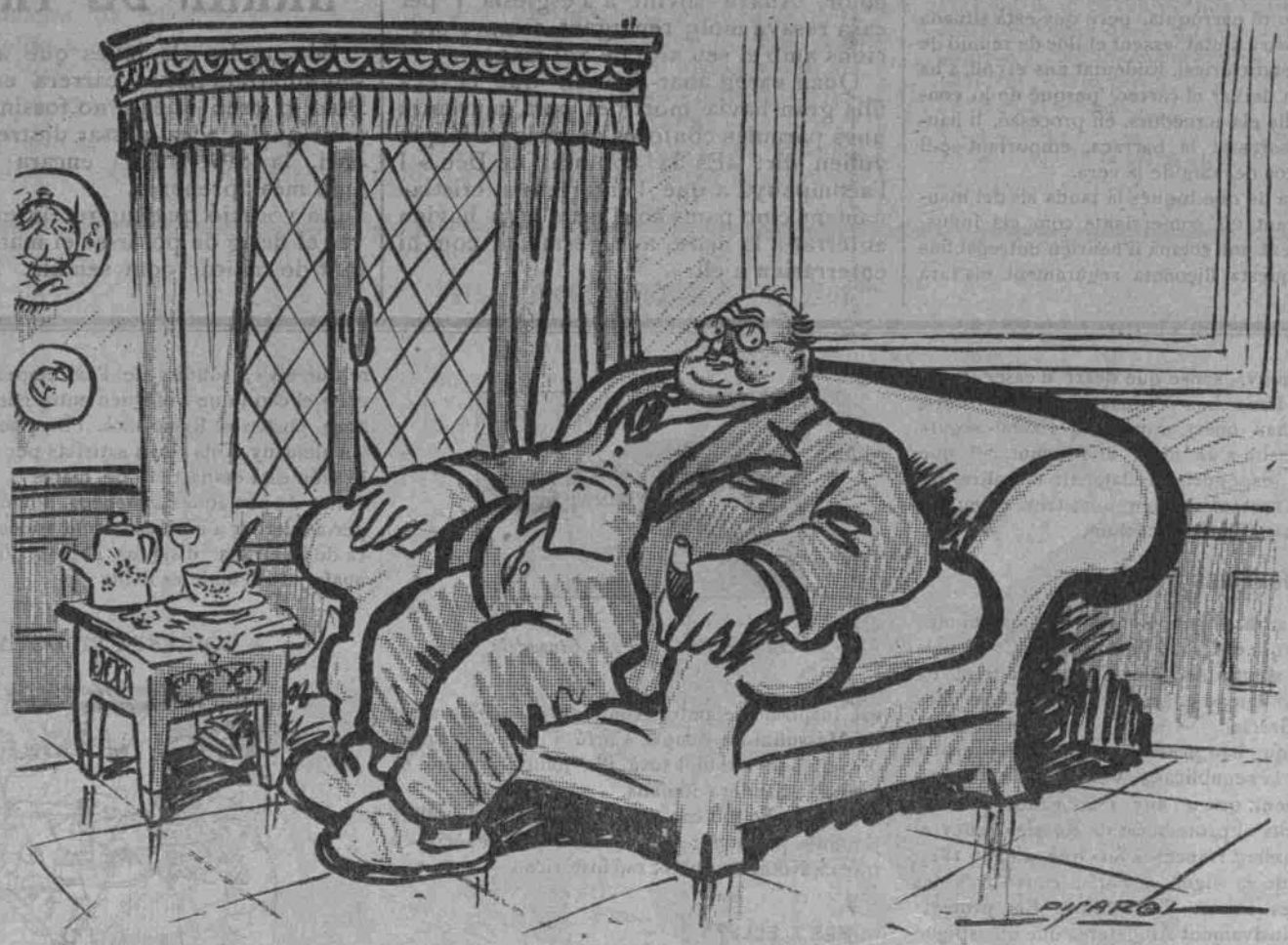
(De *Simplicissimus*)

Entre companys

—Que és petit!

Home sol, home fort

—Passi el que passi no crec que ningú atempti contra la meva tranquilitat

que ofereix tots els encisos del bon viure. No creieu mai que sols l'adopten els apocats o místics, no; avui això del misticisme no passa d'ésser més que un fragment del convencionalisme, car si bé hi ha capellà que sembla dotat d'aquesta tristor devota, és sols aparentment, és un misticisme que va del llavi inferior fins a les celles.

Perxò molts d'ells s'han fet odiosos pel sol fet d'ensenyar al carrer tota la hipòcrita convicció de la seva carrera. Aquests que al arrencar el tren tenen la costum de persignar-se i de remugar no se sap què, segurament que s'estarien de fer-ho si en el vagó no hi viatgés ningú més.

L'home sempre sobresurt abans que'l capellà; i com que és mascle, i com que té instints com qualsevol altre que pugui dir que no és un eunuc, jo crec que tot el que fan per passar davant de la gent com víctimes de la austeritat, és mentida. Sé per sinceres boques de prostíbul l'infinitat de clients que tenen entre la clericalla. Demès, fets no llunyans de violacions ens demostren que moltes vegades, per no volguer passar com a homes, prefereixen passar com a sàtirs.

Per tant, no és de recriminar que hi hagi tant jovent que s'allista a l'exèrcit que vol viure entre tenebres. Es un medi molt a pleret per poder fer-la sense que ningú s'immiscueixi en els seus actes. L'autoritat eclesiàstica es cuida només de la bona marxa del negoci, però no gaire de lo que atempta a l'honor civil.

F. C.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

L'oficina de Tracció Urbana está donant la llauna als ciclistes perquè vagin a canviar la llauna.

Què hi farem! D'una manera o altra ha de supurar la rabieta de la *guardiola* trontollada.

Diumenge passat va celebrar-se un míting de llogaters per a protestar dels actes incivils dels propietaris sense entranyes. (No diem sense cor perquè en lloc de cor ja sabem que hi porten una bóssa).

Es un dels molts que ja s'han fet i que no porten a res perquè la veu, si no va acompanyada de l'acció, és perdre el temps.

Nosaltres mateixos tenim un amic enemic del seu propietari que es troba en un dilema. Ha demanat au aquest que li dongués permís per ainstal·lar l'electricitat en el pis que paga i que no és seu. Però el *muy digno casero* li diu:

—Fes el gasto, però amb la condició de que, un cop et tregui o canviis de pis, queda tot meu.

Ara deduïu aquest fet i molts d'altres tant o més vergonyosos i digueu si no és just que ens deixem d'actes passius i els suplim per altres més contundents.

Hi ha qui s'ha estranyat al llegir la nova de la llibertat del «Nelo» que estava condemnat a cadena perpètua.

No tenen raó. Al fi i al cap ell donava la cara. Pot ésser titllat de pinxo, però no ho pot ésser tant com qualsevol pistoler covard, traidor i valent sempre que es tracta de matar a *mansalva*.

Ja no és un pinxo: és un sexagenari castigat.

Elements tarragonins que cooperaven en les pròximes festes de Santa Tecla han desistit de pendre-hi part per no haver complert l'acord de redactar en espanyol el cartell de les festes.

Que hi farem, si són senyors que no els hi agrada tocar varies tecles.

El bon Mesies, el Salvador de Galícia i l'apòstol politicastre Miliano Iglesias ha tornat cap a les seves terres, en espera segurament de que aquest cop el passegin entre llorers i palmes i a cavall d'un ruc.

Segons sembla, el Govern està disposat a repatriar els soldats de quota que es troben a l'Africa.

No ho dubtem. Un dia o altre els deixaran tornar.

En Portela fet tot un ministre venia cap a Barcelona per a assistir a la inauguració de la Exposició del Moble

Però el temps té les seves estacions i en arribant a la de Saragossa tingué de baixar i tornar endarrera perquè el seu periode ministerial havia acabat.

Quina llàstima!

Aquests passos a nivell són fatals tan o més que el servei de tramvies i del tren.

Dimarts ocorregué una altra topada entre un tramvia i un vagó, ocasionant desgràcies personals. Un dels ferits ja ha espirat.

Deplorem les desgràcies i censurem un servei tan deplorable.

Els superstiosos diuen que això d'inaugurar l'Exposició del Moble el dia 13 ha sigut un desacert

Nosaltres no ho creiem així, car val més un 13 amb Exposició perquè així la boirada del malestar ciutadà no serà tan espesa poguent enlluernar-se amb bons paraments.

Diuen ds Granada que per aquelles terres hi volta un escamot de bandolers a cavall.

No sabem de que presumeixen. Aquí els tenim més a la moderna perquè van amb auto.

Ens enterem de que el representant de El Salvador ha regressat a Madrid, cosa que avui dia fa de mal creure.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8